

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci **žalobce: Ing. P. K.**, zast. JUDr. Vlastou Dohnalovou, advokátkou se sídlem nábreží Petra Bezruče 598, Sokolov, proti **žalovanému: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje**, se sídlem Nádražní 2, Plzeň, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 5. 2012, č. j. CO/2010 O 8344217-8, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 7. 2012, č. j. 17 A 33/2012 - 21,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora uvedeného usnesení Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 5. 2012, č. j. CO/2010 O 8344217-8. Tímto rozhodnutím byla stěžovateli v blokovém řízení uložena pokuta ve výši 200 Kč za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), z důvodu porušení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, podle kterého je řidič motorového vozidla povinen být za jízdy připoután bezpečnostním pásem, pokud jím je vozidlo vybaveno.

Napadeným usnesením krajský soud podanou žalobu jako nepřípustnou odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť dospěl k závěru, že stěžovatel v řízení před správním orgánem nevyčerpal řádné opravné prostředky, připouští-li je zvláštní zákon.

Krajský soud ve svém usnesení nejprve odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2004, č. j. 6 As 49/2003 - 46, publikovaný pod č. 505/2005 Sb. NSS, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že „*Pokud soudní řád správní označuje za nepřipustnou žalobu proti správnímu rozhodnutí, vůči němuž žalobce nevyčerpal řádné opravné prostředky [§ 68 písm. a) s. ř. s.], tím spíše (a minori ad maius) musí být nepřipustná žaloba proti rozhodnutí (zde: rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení podle § 84 a násl. zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích), které bylo vydáno v důsledku souhlasu účastníka řízení, a tedy jeho vědomého rozhodnutí, že přestupek nebude projednáván v řízení, jehož předmětem by bylo skutkové i právní posouzení jeho jednání.*“ Dále krajský soud dospěl k závěru, že pokud přistoupí někdo na vyřízení přestupku v blokovém řízení, vzdává se práva podat odvolání proti rozhodnutí o uložení pokuty, tudíž se vzdává práva podat řádný opravný prostředek. Zároveň vzal krajský soud za nesporné vyjádření žalobce ve správní žalobě, kde uvedl, že souhlasil s uložením pokuty v blokovém řízení, jelikož svým podpisem stvrdil převzetí dílu B pokutového bloku, přičemž nad podpisem se nacházel text: „*doba, místo a popis přestupkového jednání: 3 K00422, 7:55 h, ul. Dukelských hrdinů, Planá, § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., řidič nepřipoután.*“

V kasační stížnosti stěžovatel úvodem připomněl, že je mu známo, že Nejvyšší správní soud opakovaně rozhoduje tak, že proti rozhodnutí v blokovém řízení není přípustná žaloba, nicméně na druhou stranu Nejvyšší správní soud také opakovaně rozhoduje, že rozhodnutí uložené v blokovém řízení, aby bylo přezkoumatelné, musí být vydáno v souladu se zákonem a k vydání rozhodnutí musí být splněny všechny zákonem stanovené podmínky.

Stěžovatel namítá, že soud řádně nezhodnotil vzniklou situaci tak, jak ji popsal v žalobě, a pouze vycházel ze skutečnosti, že svým podpisem stvrdil převzetí dílu B pokutového bloku, a proto mu muselo být zřejmé, co je mu kladeno za vinu. Stěžovatel trvá na skutečnosti, že se nedopustil přestupku spočívajícího v tom, že řídil vozidlo bez použití bezpečnostních pásů. K tomu uvádí, že se krajský soud nezabýval faktem, že neporušil ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť není povinen na základě ustanovení § 6 odst. 2 písm. b) téhož zákona užívat bezpečnostní pás ze zdravotních důvodů. Stěžovatel své zdravotní důvody řádně doložil v řízení před krajským soudem. Jelikož však krajský soud neprovedl žádné dokazování, považuje stěžovatel jeho rozhodnutí za nezákonné.

Pokud krajský soud dospěl k závěru o nepřipustnosti žaloby proti rozhodnutí o uložení blokové pokuty, aniž by se zabýval samotným blokovým řízením, znamená to, že proti nezákonnému rozhodnutí není dána žádná procesní obrana. Stěžovatel dále uvádí, že smyslem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je poskytnutí soudní ochrany tam, kde osoby, které tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem. Stěžovatel k tomu uvádí, že byl prokazatelně na svých právech dotčen, jelikož byl potrestán za přestupek, který nespáchal vzhledem ke svému lékařskému potvrzení, jež ho zbavuje povinnosti užívat bezpečnostní pás.

S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil zpět k dalšímu řízení.

pokračování

Žalovaný ve svém vyjádření k předložené kasační stížnosti konstatoval, že z jeho strany i ze strany krajského soudu bylo v dané věci postupováno plně v souladu s platnými právními předpisy a dosavadní judikaturou. Veškeré námitky o údajné nezákonnosti vychází pouze z jednostranných, nikterak objektivně prokázaných, tvrzení stěžovatele. Žalovaný zastává názor, že rozhodnutí vydané v blokovém řízení bylo vydáno v souladu se zákonem, tj. za situace, kdy zákon jeho vydání připouští a pro jeho vydání byly splněny veškeré zákonné podmínky. Neznalost zákona ani údajná nevědomost o tom, co podepisuje, stěžovatele nikterak nezbavuje odpovědnosti za jeho jednání a rozhodně nemůže být důvodem pro zrušení pokuty uložené v blokovém řízení.

Žalovaný navrhl kasační stížnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadené usnesení krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadené usnesení netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel opírá svoji kasační stížnost o důvody vyjádřené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a e) s. ř. s. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu v případě, kdy je kasační stížností napadené usnesení o odmítnutí návrhu (nebo o zastavení řízení), lze kasační stížnost podat pouze z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. K tomu srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publikovaný pod č. 625/2005 Sb. NSS: *„Je-li kasační stížností napadené usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Pod tento důvod spadá také případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, a dále vada řízení spočívající v tvrzené zmatečnosti řízení před soudem.“* (veškerá zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Ve shodě s výše uvedeným tak Nejvyššímu správnímu soudu přísluší se v předmětné věci zabývat pouze tím, zda bylo namíste žalobu stěžovatele odmítnout, tj. zda proti rozhodnutí o pokutě uložené v blokovém řízení je či není přípustná žaloba ve správním soudnictví, a již mu nepřísluší se přímo zabývat věcnou správností žalobou napadeného rozhodnutí.

Úvodem Nejvyšší správní soud podotýká, že blokové řízení je svou povahou řízením specifickým, zkráceným, zjednodušeným, ve kterém do značné míry splývá řízení s jeho výsledkem - uložením pokuty. Podmínkou pro uložení pokuty v blokovém řízení je, že pokutový blok obsahuje veškeré zákonem stanovené formální náležitosti tak, jak stanoví § 85 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), tj. obsahuje jednoznačné údaje o tom, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, včetně podpisu osoby obviněné z přestupku. Okamžikem

vydání rozhodnutí v blokovém řízení a zároveň okamžikem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí je podle závěrů Nejvyššího správního soudu, uvedených v rozsudku ze dne 29. 12. 2010, č. j. 8 As 68/2010 - 81, okamžik podpisu pokutového bloku obviněným z přestupku. Teprve tímto podpisem stvrzuje obviněný svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení, tedy jednoznačně potvrzuje naplnění podmínek blokového řízení stanovených v § 84 zákona o přestupcích.

Nejvyšší správní soud dále odkazuje na svou konstantní rozhodovací praxi, která zatím nebyla překonána (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2004, č. j. 6 As 49/2003 - 46, publikovaný pod č. 505/2005 Sb. NSS), kdy zdejší soud konstatoval, že *„Pokud soudní řád správní označuje za nepřijatelnou žalobu proti správnímu rozhodnutí, vůči němuž žalobce nevyčerpal řádné opravné prostředky [§ 68 písm. a) s. ř. s.], tím spíše (a minori ad maius) musí být nepřijatelná žaloba proti rozhodnutí (zde: rozhodnutí o uložení pokuty v blokovém řízení podle § 84 a násl. zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích), které bylo vydáno v důsledku souhlasu účastníka řízení, a tedy jeho vědomého rozhodnutí, že přestupek nebude projednáván v řízení, jehož předmětem by bylo skutkové i právní posouzení jeho jednání.“*

Krajský soud se ve svém usnesení správně zabýval okolností, zda byl udělen stěžovatelem souhlas s uložení pokuty v blokovém řízení, a dospěl k závěru, že i stěžovatel ve správní žalobě sám uvedl, že souhlasil s uložení pokuty v blokovém řízení, a tudíž se tato okolnost stala nespornou. I ze spisové dokumentace vyplývá, že stěžovatel stvrdil svým podpisem převzetí dílu B pokutového bloku, přičemž nad podpisem stěžovatele se nacházel tento text: *„doba, místo a popis přestupkového jednání: 3 K000422, 7: 55 h, ul. Dukelských hrdinů, Planá, § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., řidič nepřipoután“*. K tomu je vhodné uvést, že i samotný pokutový blok obsahuje zákonem stanovené formální náležitosti tak, jak požaduje § 85 odst. 4 zákona o přestupcích, tj. obsahuje jednoznačné údaje o tom, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena. Zároveň byly splněny předpoklady dle § 84 odst. 1 zákona o přestupcích pro projednání přestupku v blokovém řízení, tj. přestupek byl spolehlivě zjištěn, nestačila domluva a obviněný z přestupku byl ochoten pokutu zaplatit.

Nejvyšší správní soud tak souhlasí se závěrem krajského soudu, dle kterého stěžovatel vlastnoručním podpisem stvrdil svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení, tj. jednoznačně potvrdil naplnění podmínek stanovených v § 84 zákona o přestupcích a vzdal se tak práva na projednání věci ve správním řízení, a tím i práva na uplatnění řádného opravného prostředku. V případě, že by ten, kdo se měl dle názoru správního orgánu přestupku dopustit, nepovažoval přestupek za spolehlivě zjištěný, případně by z jiného důvodu nebyl ochoten pokutu zaplatit, bylo by třeba otázky skutkové a právní týkající se spáchání správním orgánem tvrzeného přestupku posuzovat a bylo by tak potřeba provádět ve věci dokazování. To by bylo předmětem běžného správního řízení, které je fakticky v dispozici té osoby, jež se měla přestupku dopustit. Faktická dispozice osoby obviněné z přestupku je dána tím, že osoba, která se měla přestupku dopustit, považuje přestupek za spolehlivě zjištěný, nehodlá o něm vést takové řízení, v němž by byly posuzovány otázky jak skutkové, tak právní, a souhlasí se sankcí, jež je jí v blokovém řízení ukládána. Stěžovatel při obvinění z přestupku vyjádřil svůj souhlas s rozhodnutím o uložení pokuty v blokovém řízení a svůj souhlas kvalifikovaně nezpochybnil ani v řízení před

pokračování

správním soudem, kdy v žalobě zpochybňoval toliko druh a právní kvalifikaci jednání, kterého se měl uvedeného dne dopustit.

Námitka stěžovatele o nepřipustnosti žaloby proti rozhodnutí o uložení blokové pokuty, aniž se soud zabývá samotným blokovým řízením, což má za následek, že proti nezákonnému rozhodnutí není dána žádná procesní obrana, není důvodná. Jakkoli Nejvyšší správní soud plně respektuje právo na spravedlivý proces, jehož podstatnou složkou je právo na projednání věci nezávislým soudem, v případě, kdy osoba obviněná z přestupku vyjádří svůj souhlas s rozhodnutím o uložení pokuty v blokovém řízení a vzdá se tímto vedení dalšího správního řízení, není proti takovému rozhodnutí přípustné podání žaloby a nelze je tedy podrobit věcnému přezkumu ve správním soudnictví. Ochrana v podobě věcného projednání přestupku nezávislým soudem je zde odepřena z toho důvodu, že stěžovatel jakožto osoba obviněná z přestupku vyslovil ve smyslu výše uvedeného svůj souhlas, nezpochybnil jemu předložené údaje na rozhodnutí v blokovém řízení a spokojil se s ukončením věci tímto způsobem, bez vyjádření jakýchkoliv pochybností. V souvislosti s výše uvedeným tak neobstojí ani ty kasační námitky stěžovatele, podle kterých krajský soud pochybil, pokud k ověření tvrzení stěžovatele neprováděl v řízení žádné dokazování. Jelikož se stěžovatel spokojil s uložení pokuty v blokovém řízení, tak svým souhlasem vyloučil provádění správního řízení a za tohoto stavu krajský soud nepochybil, pokud žalobu stěžovatele odmítl, neboť nebyl oprávněn provádět věcný přezkum napadeného rozhodnutí, případně s tím spojené dokazování.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Z uvedených důvodů rozhodl, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. dubna 2013

JUDr. Radan Malík
předseda senátu